

Venceslav:
Učenec.

Po poljih in gorah jesen,
na mojem drevesu pomlad.
Prepevam in vriskam vse dni
in zidam v višino zlat grad.

Ko stolpi do božjih nebes
v opoldanski dan zacvetó,
pokleknil bom sredi zidov
in molil gorkó in zvestó.

Ves topel in bel sveti Bog
prikazal se bo iz višin,
smehljuje bo stegnil rokó:
»Pozdravljen, pozdravljen, moj sin!«

Po poljih in gorah jesen —
pri meni je pomlad domá.
Kričim in prepevam in vriskam
in mislim ves čas na Bogá.

Griša:
V septembru.

Cvetela je jablana ko nevesta,
žgolela je meja vsa živa,
šumela, cvrela vsa solnčna je cesta,
še orba je piskala kriva.

Bahavo se dvigal je topol v višine,
lahak od radosti, zavzetja,
ko kos mu je v vrhu drobil od miline
čudežni spev mladoletja.

Pomlad in poletje sta svatovala,
jesen bo darove delila —
a zima še čaka in čaka mrtvična,
da bele lasé bo dobila ...